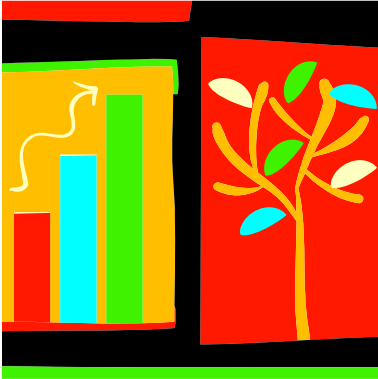

Minh Luân

Kinh hoàng trong giảng đường

(theo Sélection 9.1995)

Đã 9 giờ đúng. Trong giảng đường của Đại học Albany (Mỹ), Jason McEnaney buông người xuống ghế. Anh đã sẵn sàng dự buổi học về lịch sử Hi Lạp. ở tuổi 19, chàng trai cao 1m88, sinh viên Luật năm thứ hai này rất được bạn bè mến mộ. Tiếng ồn ào quen thuộc vang lên trong gian phòng không cửa sổ, trong lúc 34 sinh viên khác đang tìm chỗ ngồi. Jason gật đầu chào anh thanh niên to lớn có gương mặt vuông ngồi bên cạnh. Là sinh viên năm thứ nhất, 18 tuổi, Tom Alexander muốn trở thành giáo sư Anh văn và huấn luyện viên. Còn Mike Connors, một thanh niên gầy gò 26 tuổi, học khoa Sử, ngồi cách ba hàng ghế ở phía sau.

Ngày thứ tư 14-12-1994 đó, giáo sư Hans Pohlsander vừa mới bắt đầu điểm danh đã phải dừng lại. Một người đàn ông khoác áo mưa vừa xuất hiện phía trên thính đường, cách bục giảng của ông khoảng 20m.

- Anh cũng dự buổi học chứ? - vị giáo sư cất tiếng hỏi người mới xuất hiện. Bóng dáng vạm vỡ của gã nổi bật trên khung cửa giảng đường. Đầu tóc bù xù, gã nhìn khắp lượt gian phòng với vẻ hung dữ. Rồi gã rút khẩu súng trường từ trong túi xách ra.

- Tôi tuyên bố - gã nói với giọng trầm trầm - Tất cả mọi người nghe đây, đây là một vụ bắt giữ con tin.

Tom Alexander cảm thấy một cơn run sợ lan khắp người. Vì là thợ săn nên chỉ nhìn lướt qua, anh cũng biết súng của gã là loại Remington 270 bán tự động bắn được 5 phát. Nếu bắn ở tầm gần, nó có thể làm tan xác một người. Mệnh lệnh của gã vang lên:

- Không ai được cử động!

Vừa nói, gã vừa chĩa khẩu súng về phía bức tường phía trái. Bước về chiếc bàn đặt ở bức tường đối diện, gã cởi áo mưa ra. Một con dao găm quân đội nằm trong bao da lưng lẳng ở thắt lưng gã.

- Nhanh lên!

Nhóm sinh viên hoảng sợ đứng lên và nhanh chóng đến xếp hàng cạnh tường. Tên cầm súng quay về phía vị giáo sư:

- Còn ông, ông phải gọi điện cho giới báo chí, Tổng thống và Quốc hội.

Giáo sư Pohlsander hấp tấp lao ra cửa và đến phòng kế cận, báo động cho đội bảo vệ của trường. Chỉ trong vài phút, cảnh sát thành phố Albany và bang New York đã có mặt tại chỗ.

Gã đàn ông tựa lưng vào tường, cách nhóm sinh viên 10m. Tì khẩu súng trên bàn, gã châm một điếu thuốc.

- Tôi là nạn nhân của một cuộc thí nghiệm thất bại - gã nói và nhả một ngụm khói. Rồi đột nhiên gã đổi giọng, cầm lấy khẩu súng và hét lên - Nhưng tôi không muốn nhắc đến nữa!

Mike Connors nghĩ thầm "Gã này điên rồi!".

Thời gian trôi qua. Khẩu súng tựa hờ hững bên hông, gã đi tới đi lui giữa những dãy ghế trống. "Chúng ta nhào vào hấn chứ?" - McEnaney nói nhỏ với người bên cạnh. "Cứ yên đây, để xem hấn muốn gì ở chúng ta".

Gã đàn ông bỗng ra lệnh :

- Hãy chen cửa lại! - và chỉ ra cửa.

Nhóm sinh viên kéo một chiếc bàn đến và xếp những cái ghế chặn hai cửa ra ở hai phía giảng đường. Họ cột các tay ghế lại với nhau bằng vôi cứu hỏa.

Chợt Connors nhớ rằng cửa mở ra từ phía ngoài:

- Này, anh! Anh cũng biết rằng cửa mở ra từ phía ngoài mà.

Bất cứ ai cũng có thể tưởng tượng : khi người bên ngoài mở cửa ra và làm kinh hoảng tên lạ mặt thì sẽ có một vụ thảm sát. Gã ta nhìn chăm chăm Connors, hai người cỡ trạc tuổi nhau. Rồi gã điềm tĩnh, gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. Gã ra lệnh cho nhóm sinh viên tập hợp phía dưới giảng đường, trước màn ảnh chiếu phim. Connors nhận thấy gã ta có vẻ dễ bắt chuyện. Ngồi cách gã chỉ vài mét, anh tự hỏi: "Mình có thể đến gần và trấn an hắn không nhỉ?". Anh hỏi xin gã một điều thuốc. Gã ném cho anh một điều và bảo rằng đây là điều cuối cùng. Anh đứng lên để nhặt nó. Gã kia chỉ cách anh 2m.

- Người ta đã làm gì anh? - anh làm ra vẻ thờ ơ hỏi.

- Lúc tôi còn bé, họ đã gắn một mạch vi điện tử vào não tôi - gã nói - Nó kiểm soát mọi ý nghĩ và hành động của tôi.

Connors cảm thấy chân anh muốn khuỵu xuống. Đúng là gã này điên nặng rồi. Bất chợt, một giọng nói cất lên phía sau màn ảnh:

- Này, bên trong có nghe tôi chứ?

Cả nhóm sinh viên thở phào nhẹ nhõm. Lúc ấy gần 10 giờ. Đã 50 phút trôi qua. Giọng nói phát ra từ căn phòng trực nằm ngay sau màn ảnh.

- Anh sẽ phải dùng đến micro. - Connors nói với gã rồi chạy đến bục giảng, lấy micro đem đến cho gã.

Tiếng nói lại phát ra:

- Việc gì xảy ra thế?

Gã hét vào micro:

- Chính tôi sẽ đặt ra câu hỏi. Tôi muốn nói chuyện với giới báo chí và Hiệu

trưởng trường này. Tôi muốn nói chuyện với Thống đốc, Quốc hội và các quan tòa Tối cao pháp viện, cả Tổng thống Bill Clinton nữa!

- Chúng tôi sẽ xem có thể làm gì được. Tôi tên Kevin, còn anh?

- Chính các ông phải tự tìm hiểu - gã đàn ông bức bối thốt lên.

Ngón tay đặt trên cò súng, gã chĩa khẩu súng lên trần nhà và hỏi:

- Các anh muốn tôi bắn chứ?

Cả nhóm sinh viên hoảng sợ bảo:

- Không!

Tiến lại gần tên lạ mặt, Connors cho biết rằng trần nhà bằng bê-tông cốt sắt và đạn có thể dội lại, làm bị thương ai đó, kể cả gã.

- Đúng! - gã đáp, rồi tựa lên cái bàn, gã nhắm vào màn ảnh. Khẩu súng gầm lên.

Những mảnh vụn bê-tông tung tóe trước phòng trực khiến hai cảnh sát viên Kevin Chevrier và James Horton phải nấp vào một góc.

- Một khẩu súng cỡ lớn - Horton chỉ lên lỗ thủng 2cm trên tường - áo giáp của chúng ta không thể chịu nổi loại đạn cỡ này đâu.

Chevrier thông báo vào máy bộ đàm rằng không thể đưa nhóm nhân viên thiện xạ đến, vì chẳng ai có thể xác định chính xác vị trí của gã kia.

Nhặt các đuôi đạn lên, gã lạ mặt ném chúng vào đám sinh viên đang run sợ.

- Tôi có vô số đạn - gã nói và móc trong túi ra bốn hộp đạn mà gã đếm một cách trịnh trọng rồi xếp lên bàn.

Xong, gã rút con dao ra đe dọa các sinh viên bằng cách vẽ những vòng tròn.

Gã lướt ngón tay lên lưỡi dao để tỏ ý rằng nó rất sắc trước khi đút trở vào bao. Để khẩu súng trên bàn, gã bắt đầu đi tới đi lui, đôi khi rời xa khẩu súng đến 3m.

- Tôi có thể nhảy bổ vào hấn và chế ngự hấn - McEnaney nói nhỏ với người bên cạnh.

Anh vẫn ngồi dưới đất nhưng từ từ co chân lại trong tư thế sẵn sàng. Rồi anh ngửa người ra sau và tự hỏi chẳng biết gã còn khẩu súng ngắn nào không. Đường như cảm thấy nguy hiểm, gã đàn ông vớ lấy khẩu súng rồi chĩa vào đầu McEnaney và hét lên:

- Tên kia, thẳng chân ra. Những thằng to xác như mày, tao biết rõ quá mà. Cứ thử làm người hùng xem, tao sẽ cho một viên đạn vào đầu. Mày sẽ là thằng chết đầu tiên đấy.

McEnaney cảm thấy mồ hôi lạnh buốt chảy dọc sống lưng. ánh mắt của gã lại hướng sang Dacri Simpson. Là sinh viên da đen duy nhất trong lớp, anh cao đến 1m90 và nặng 130kg, một trong các cột trụ của đội bóng đá ở trường.

- Mày sẽ là kẻ thứ nhì" - gã hăn học nói và nhìn Simpson một cách dữ dằn. Rõ ràng là gã không thích Simpson và McEnaney ngồi cạnh nhau.

- Mày đi sang chỗ kia - gã ra lệnh cho McEnaney - và đừng cố làm người hùng. Tao rất xấu tính đấy.

Cầm lấy micro, gã nhìn vào màn ảnh và nhíu mày:

- Chuyện gì nữa đây?

- Đừng bắn! - Kevin lên tiếng - Các nhà báo đang ở đây. Họ sẽ nghe anh.

- Đừng giở trò gì với tôi. Cứ làm theo lời tôi yêu cầu, hoặc là tôi sẽ bắn hạ từng tên. - gã cảnh cáo.

Hai nữ sinh viên thút thít khóc.

- Đừng khóc nữa - gã nói - Tao không chịu nổi đám con gái này. Hãy dỡ bàn ghế ở cửa, tao sẽ thả họ ra. Kẻ nào tìm cách chạy theo sẽ ăn đạn ngay.

Connors và McEnaney dọn dẹp đồng bàn ghế. Trong lúc hai cô sinh viên chạy bỏ ra hành lang, Connors và McEnaney thấy rằng lối thoát chỉ ở trong gang tấc, nhưng sự tẩu thoát của họ có thể khiến nhóm sinh viên chạy ủa theo... Connors đóng cửa lại.

Gã nói to vào micro:

- Hãy mang lại cho tôi một máy truyền hình, vật dụng vệ sinh, thực phẩm và thuốc lá.

- Đồi lại, anh sẽ thả thêm hai sinh viên ra chứ?

- Cứ đưa máy truyền hình trước đã, rồi tôi sẽ liệu sau. Còn các anh, hãy tập trung giữa giảng đường. - gã ra lệnh cho các sinh viên.

Dacri Simpson ngồi ở hàng thứ tư. Một sinh viên lực lưỡng khác, mặc áo thun xanh, nhảy qua bàn, đến ngồi cạnh anh. McEnaney cũng đến bên.

- Tao không thích ba đứa ngồi cạnh nhau. - gã nọ bực tức bảo - Tên áo xanh, hãy lên tận phía trên, còn tên người hùng thì xuống phía dưới này.

Không thể len được giữa những sinh viên đang tụ tập dọc theo tường, McEnaney bước vào dãy ghế thứ ba và tiến về phía gã lạ mặt. Ngón tay đặt trên cò súng, gã hướng nòng súng lên ngực anh. Connors cảm thấy cổ họng se thắt lại khi khoảng cách giữa McEnaney và nòng súng của tên khủng bố giảm dần: 2m, 1m... McEnaney giơ hai tay lên tỏ dấu phục tùng. Nỗi giận dữ hiện rõ trong mắt tên khủng bố. Đột nhiên, McEnaney nhận ra điều hiển nhiên: phải hành động hoặc là chết.

ở đằng kia, anh sinh viên mặc áo thun xanh đang leo qua một cái bàn để đi về phía sau giảng đường theo lệnh của gã lạ mặt.

- Đây, tên kia, hãy bước xuống! - gã hét lên khi nhìn thấy thế.

"Đúng lúc rồi!" - McEnaney nói thầm. Anh còn cách gã 1m, nhưng cú đâm của anh đã tới cổ họng của gã. Rồi chụp lấy nòng súng đang chĩa vào mình, anh dùng hai tay ghì nó hướng xuống dưới. Một tiếng nổ đinh tai, tiếp theo là hai tiếng nữa. McEnaney cảm thấy một cơn đau ghê gớm ở đùi, nhưng vẫn không bỏ nòng súng ra. Gã đàn ông cuồng nộ vật lộn sòng mái với anh.

"Hắn sẽ giết hết mọi người mất" - anh nghĩ thầm. Trong chớp mắt,

McEnaney nhận thấy Tom Alexander cũng lao vào tấn công gã. Gã lão đảo

và buông khẩu súng ra, quay người lại chạy lên các bậc thang của giảng đường. Nhưng Alexander lao đến ôm lấy người gã. Đến lượt Dacri Simpson vào cuộc. Do đà xốc tới nên hai anh đẩy gã lên trên cao. Gã rút dao ra, nhưng con dao bị Alexander và Simpson đập vào cánh cửa, rồi bị văng đi. Connors lao đầu vào người gã. Ba chàng sinh viên đè gã nằm sấp xuống đất. Ném khẩu súng ra xa, McEnaney mở tung cửa và lao ra hành lang, theo sau là nhóm sinh viên. Tám nhân viên cảnh sát chạy đến với họ.

Lúc 11 giờ 30, người ta đưa McEnaney vào bệnh viện Albany. Vết thương ở bụng chỉ sướt da, nhưng người ta phải làm phẫu thuật nhẹ, và khâu nhiều mũi ở đùi anh.

- Đầu tiên, tôi đã lo sợ vì sinh mạng của mình. Nhưng sau đó, tình trạng mọi người bị bắt làm con tin khiến tôi không chịu nổi. Có cái gì đó đã đánh tan nỗi sợ hãi và tôi đã làm bổn phận của mình, thế thôi! - McEnaney cho biết. Anh đã cứu nhiều mạng người và chính sự can thiệp vũ bão của Connors, Tom Alexander và Dacri Simpson đã cứu được anh.

Nguồn: Hùng

Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003